

Chương 150

Không Chết Không Thôi

“Ha ha...”

Phượng Cô mới nói xong, chợt nghe một trận cười truyền đến.

Mọi người nhìn theo tiếng cười, thì ra là Lâm Xuân và Cửu Nhi, cao cao ngồi trên đầu tường viện phía đông Hoàng gia, vẻ mặt khinh thường nhìn đám người liên can trong viện.

Mặt Lâm Xuân hướng vào trong viện, hai tay chống trên đầu tường, hai chân đạp lức ầu lức hiện. Cửu Nhi ngồi ôm gối trên đầu tường, cũng không biết hấn ngồi ổn như thế nào, nhưng bộ dáng thực thoải mái.

Thấy mọi người nhìn qua, Cửu Nhi hỏi Lâm Xuân nói: “Người cười cái gì?”

Lâm Xuân hai mắt nhìn trời, ra vẻ như thấy rõ thiên cơ, nói: “Hèn chi Đỗ Quyên các nàng moi tim moi phổi hiếu kính gia gia nãi nãi đều không được tốt, thì ra có một tiểu phẩm như vậy chuyên môn châm ngòi ly gián, sau lưng nói xấu cả nhà người ta, ngay cả cháu gái cũng không buông tha.”

Cửu Nhi nghi ngờ nói: “Người phụ nữ này nhìn rất hiền lành.”

Lâm Xuân nói: “Ngu ngốc! Người hai mặt người nhìn không ra?”

Cửu Nhi gật đầu nói: “Cũng đúng. Trước mặt nhiều người như vậy cũng dám dờ dờ, sau lưng thế nào càng không cần suy nghĩ.”

Hai thiếu niên coi người trong viện như không khí, nghị luận phân tích nhân phẩm Phượng Cô, mọi người nghe vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Bên dưới tường viện còn có thiếu niên tò mò hỏi nội tình nữa.

Lâm Xuân dĩ nhiên là có gì nói đó, nói mãi không ngừng.

Từ miệng hấn, đại phòng Hoàng gia mặc dù bị cha mẹ ghét bỏ, hiếu kính như thế nào cũng bị mắng, đều do Phượng Cô, con dâu út này châm ngòi. Nàng chính là cây quây phân.

Phượng Cô xấu hổ mặt tái đi.

Nàng không phải là bà ba hoa, rất ít trước mặt người nói ba nói bốn, đề cập tới đại phòng ngôn ngữ càng cực kỳ cẩn thận. Hôm nay thật sự là quá giận, dựa vào cái gì đại phòng gây chuyện hại khuê nữ nàng chịu nhục? Cho nên nàng liền ác độc dẫm đại phòng mấy đá.

Ai ngờ chưa kịp thông khoái đã bị Lâm Xuân và Cửu Nhi hung hăng đánh vào mặt.

Đáng giận là đánh vào mặt mà không thể hoàn thủ.

Trước mặt mọi người, nếu nàng cùng 2 đứa trẻ lý luận đôi chối, tranh thua mất mặt, tranh thắng cũng không có gì hãnh diện, chỉ làm cho người xem chê cười thêm. Nhưng không thèm nhìn thì vẫn mất mặt, bởi vì Lâm Xuân và Cửu Nhi không phải là đứa nghịch ngợm chỉ biết gào to, lời nói ra rất sắc bén, người xem nào nhiệt cũng không phải là kẻ ngốc.

Cho nên, nàng cứng người một chỗ không thể tiến thoái, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hoàng lão Nhị tức giận đến phát run, vọt tới bên tường viện, chỉ lên đầu tường mắng: “Cút xuống đi! Đồ không gia giáo, chạy đến nhà người ta giương oai. Ta tìm cha người nói chuyện!”

Hoàng Tiểu Bảo cũng đi tới, mắng to Cửu Nhi và Lâm Xuân.

“Không cần tìm, cha ta tới.”

Cùng với tiếng nói chuyện, Lâm Đại Đầu và vợ cùng Thu Sinh, Hạ Sinh đi vào viện.

Lập tức, cha con chia làm hai đường: vợ chồng Lâm Đại Đầu và Thu Sinh chống lại trường bối Hoàng gia. Hạ Sinh, Lâm Xuân và Cửu Nhi đối đầu với Hoàng Tiểu Bảo.

“Hoàng Tiểu Bảo. Có phải tên tiểu tử người là hán tử hay không? Người sờ lương tâm nói đi, có phải gia gia nãi nãi và cha mẹ người chuyên môn khi dễ đại bá người, người hãy thành thật nói đi?”

Hạ Sinh làm bộ làm tịch, như đại nhân chính thức lên tiếng.

“Hoàng Tiểu Bảo, trước kia người còn nhỏ không hiểu chuyện, làm những chuyện thất đức ta cũng không nói. Hiện tại người trưởng thành, cũng hiểu chuyện còn học người nhà người không phân rõ phải trái?”

Lâm Xuân sử dụng “công tâm” nguyên tắc, đem nợ cũ nhiều năm trước ra, đả kích Hoàng Tiểu Bảo, thuận tiện còn châm ngòi chia rẽ người Hoàng gia.

“Hắn cũng không tốt lành gì, sao dám nói!” Cửu Nhi dứt khoát hơn.

“Không có chút bản lĩnh nào, chỉ biết khi dễ tỷ muội nhà mình.”

“Đúng là thứ mềm nắn rắn buông!”

Thiếu niên ở bên cạnh xem nào cũng ồn ào theo, người một lời ta một tiếng, ra sức châm chọc Tiểu Bảo, ánh mắt nhìn hắn lại thập phần khinh bỉ, kiêu như “Nếu người không phân rõ giới hạn với người nhà người, sau này đừng nghĩ chúng ta để ý tới người!”.

Hoàng Tiểu Bảo siết quả đấm, tức giận đến cả người run rẩy, lại không nói ra lời.

Hắn trưởng thành, hiểu được thị phi, có một số việc nhìn rất rõ ràng nhưng là thiếu niên ở lứa tuổi trọng sĩ diện. Huynh đệ Lâm gia khơi mào trận này khiến cho hắn bị cô lập. Đối mặt với ánh mắt cười chê của đồng bạn trong thôn, lòng hắn tràn đầy xấu hổ, còn cảm thấy sợ hãi: sau này đi ra ngoài, có phải thiếu niên sẽ cười nhạo sau lưng hắn, chỉ vào hắn nghị luận?

Diêu Kim Quý thấy tình hình như vậy, lại nghe nói Hạ Sinh chính là thiếu niên cùng Hoàng Tước Nhi định thân, liền kêu Điền Tử cùng tới trợ trận Tiểu Bảo.

Hắn ý vào mình đọc qua vài cuốn sách, luôn nói chi, hồ, giả, dã, muốn chân trụ đấm trẻ trong núi rậm cho không kêu này.

Lâm Xuân và Cửu Nhi liền bắt ngay điểm tựa hào của hắn mà cười nhạo, không chút nào thua kém.

Đám trẻ ở một bên nháo. Một bên khác, Hoàng lão Nhị tức giận chỉ vào Lâm Đại Đầu nói: “Lâm gia ý thế hiếp người, ngay 2 đứa nhỏ cũng dám mắng trưởng bối. Chúng ta đi tìm lý chính phân xử đi.”

Lâm Đại Đầu cười lạnh nói: “Lâm gia ta ý thế hiếp người? Chê cười! Thế trận thế nào? Nếu thật có thể trận, Hoàng gia người còn có thể không để Lâm gia ta vào mắt như vậy sao? Hoàng gia người chính là kẻ không phân rõ phải trái, còn không biết xấu hổ đòi đi phân xử!”

Hoàng lão Nhị giận dữ, định cãi lại, bị Phụng Cô kéo lại.

Phụng Cô lôi hắn lui về sau một bước, nhường lại cho cha mẹ chồng.

Hoàng lão Nhị mới giật mình, nhớ tới chuyện cha muốn đại ca từ hôn.

Lâm Đại Đầu tìm tới cửa tính sổ.

Lâm Đại Đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Hoàng lão cha, hừ lạnh nói: “Tại sao Lão cha không nói chuyện? Vừa rồi đại nương còn nói trước mặt người, đại nhi tử ở riêng sống một mình, việc hôn nhân của khuê nữ hắn nên do chính hắn làm chủ. Sao ta cùng Lão Thực huynh đệ định thân, lão cha và đại nương lại muốn hắn từ hôn? Lâm gia ta đắc tội các người chỗ nào?”

Hắn sớm được Hoàng Ly đưa tín, vội đem mấy đứa con trai đều an bài, nghiêm mật chú ý động tĩnh nhà cũ Hoàng gia.

Cho nên, chuyện phát sinh bên này hắn đều biết.

Chỉ là hắn vạn lần không nghĩ tới nửa đường nhảy ra sư huynh Hạ Sinh, cũng coi trọng Hoàng Tước Nhi, còn cùng Hoàng đại nương cầu hôn. May mà Hoàng đại nương phải đi, gặp phải một đống chuyện, bằng không không biết kết thúc như thế nào. Sắc mặt Hoàng lão cha dữ tợn, cười lạnh nói: “Hắn có thể làm chủ thì thế nào? Chúng ta làm cha mẹ không thể nói vào? Là quy

củ nhà ai? Nhà ai đều là cha mẹ định than cho trai gái, chỉ cần gia gia nãi nãi không đáp ứng, cửa thân đó sẽ không thành! Lâm Đại Đầu người dám không nghe lời gia gia nãi nãi người nói?”

Nói xong nhìn về phía Lâm Xuân vẫn ngồi trên đầu tường như cũ, giọng the thé nói: “Cũng khó trách. Nhà các người đều không lớn không nhỏ, con nít cũng dám ở ngoài mắng người, không nghe lời trưởng bối còn là thứ gì? Người dạy con thật giỏi!”

Hôm nay tâm tình hẳn vốn rất tốt, cho rằng ba đứa cháu gái đều có thể định thân.

Nhất là hai khuê nữ lão Đại, gạt con dâu cả nhẹ nhàng hứa cho người. Chỉ cần tưởng tượng sắc mặt khó coi của người phụ nữ Phùng gia sau khi trở về, trong lòng hẳn thống khoái khôn tả.

Nhưng là, cuối cùng một cửa thân cũng không thành, hẳn lại thành trò cười.

Luân phiên đả kích thiếu chút nữa đánh sập hẳn.

Lâm Đại Đầu đến giống như lửa cháy thêm dầu, khiến cho hẳn phát the độc: chết cũng không cho lão đại đem khuê nữ hứa cho Lâm gia.

Chết cũng không cho!!!

Lành làm gáo vỡ làm muối, hẳn cũng không sợ đắc tội Lâm gia.

Lâm Đại Đầu giận dữ nói: “Gia gia nãi nãi ta trước nay không như lão cha không phân rõ phải trái như vậy, bức nhi tử từ từ hôn lại càng sẽ không làm! Con ta rất khỏe mạnh, so với con Hoàng lão Nhị mạnh hơn nhiều.”

Hoàng lão Nhị nghe xong nộ khí lan tràn, vọt thẳng tới trước.

Phượng Cô giữ chặt hẳn, không cho hẳn đi.

Đang giằng co, bỗng nhiên Lâm Xuân từ trên đầu tường nhảy xuống, đi đến trước mặt Lâm Đại Đầu, nói: “Cha, người đừng không thừa nhận. Dạy dỗ nhi tử, người thật không bằng Hoàng gia gia.”

Lâm Đại Đầu bị chọc tức. Tên tiểu tử đáng chết này sao tới phá đài cha mình?

Thu Sinh vội hỏi: “Xuân Nhi người nói đi, sao không bằng?”

Lâm Xuân nói: “Cha sẽ không dạy nhi tử từ từ hôn, làm chuyện bội bạc. Cha sẽ không cần quấy không nói lý lẽ che chở cháu trai muốn làm chết đuối cháu gái. Cha cũng sẽ không một mặt ăn đồ con dâu và cháu gái đưa, mắt khác trước mặt người mắng các nàng không hiểu thuận...”

Thu Sinh nhất thời bật cười, hẳn biết tam đệ muốn phá đám!

Người vây xem nhìn Lâm Xuân nghĩ, đứa nhỏ này người không lớn, miệng thật độc!

Lâm Đại Đầu nghĩ, tiểu tử đáng chết này, dám đùa nghịch cha của mình, thật là ăn gan hùm mật gấu!

Đều nói hiểu con sao bằng cha, hấn phát hiện mình thật không hiểu biết đứa con thứ ba này. Bất quá, nhìn sắc mặt khó coi của Hoàng lão cha, trong lòng hấn thật sáng khoái.

Hấn cười nói: “Xuân Nhi người tuổi còn nhỏ, nào biết được một loại gạo nuôi trăm dạng người. Trên đời có rất nhiều quái nhân, việc lạ.”

Hoàng lão cha bị Lâm Xuân lật ra nợ cũ, lại bị Lâm Đại Đầu chê cười, trong lòng đã không thể dùng từ thống hận để hình dung. Cừu hận thật như cơn sóng gió động trời ủa tới.

Hấn dù bóp chết Đỗ Quyên cũng sẽ không gả cho Lâm gia tiểu tử!

Bị người tới cửa đánh vào mặt, Hoàng đại nương đầu tiên nhảy ra mắng Lâm Xuân, Hoàng lão Nhi, Hoàng Chiêu Đệ và Phụng Cô, thậm chí đám người tiểu cữu đều sôi nổi tiến lên.

Hoàng lão cha quát ngừng mọi người, vẻ mặt bình tĩnh, cười đối với Lâm Đại Đầu nói: “Lâm Đại Đầu, người đi đi. Cháu gái họ Hoàng, ta muốn hứa cho ai sẽ gả cho người đó. Ai cũng không xen vào được!”

Lâm Đại Đầu lớn tiếng nói: “Hoàng Lão Thực đã đem khuê nữ hứa cho con trai ta. Hoàng Tước Nhi sống là người Lâm gia, chết là quỷ Lâm gia. Muốn Lâm gia từ hôn, không có cửa đâu!”

Hoàng lão cha nheo mắt lại kiên quyết nói: “Vậy thì cưới cái quan tài vào cửa đi!”

Lâm Đại Đầu nghe choáng váng, người trong ngoài nghe cũng choáng váng.

Vợ Đại Đầu phát hỏa: “Đây là lời của người nói sao?”

Lâm Đại Đầu tỉnh lại, nói: “Tim hấn đã sớm đen, không phải là người!”

Lời này lại làm cho người Hoàng gia mắng thêm một trận.

Hoàng lão cha lại không xen mồm, nhưng mọi người đều có thể từ trên mặt hấn nhìn ra quyết tâm của hấn, dù chết cũng sẽ không để cháu gái vào cửa Lâm gia.

“Lâm Đại Đầu, người đang làm gì đó?”

Một tiếng gâm lên từ cửa viện truyền đến.

Đại gia theo tiếng kêu nhìn lại, thì ra là Lâm lý chính vội vàng đuổi tới.

Lâm Đại Đầu vội nghênh đón, đem chuyện Hoàng lão cha bức đại nhi tử như thế nào nói ra.

Lâm lý chính chán ghét quết mắt nhìn Hoàng lão cha, lại thu hồi ánh mắt, đối với cháu mắng: “Ngươi nhàn rỗi quản chuyện thiên hạ! Cho dù người ta đánh chết nhi tử, ta theo quy củ báo quan là được, ngươi chạy đến nơi này làm cái gì? Còn chưa cú trở về!”

Lâm Đại Đầu vội vàng nói: “Đại bá, là như vậy...”

Hắn hai ba câu đem chuyện định thân với Hoàng gia và chuyện lão cha muốn từ hôn nói.

Lâm lý chính không nhịn được nói: “Không đáp ứng coi như xong. Nhi tử Lâm gia ta còn sợ cưới không được vợ?”

Lâm Đại Đầu vội la lên: “Đại bá, Hạ Sinh đã cùng Tước Nhi định thân.”

Vợ hắn cũng cuống quýt gật đầu phụ họa.

Lâm lý chính kinh ngạc hỏi: “Vừa không đáp ứng, sao lại định thân?”

Lâm Đại Đầu thấy hắn nghe không hiểu, vội nói từ đầu, đem chuyện đã xảy ra đều nói hết.

Lâm lý chính giờ mới hiểu được, nên cười lạnh: “Trở về! Có gì hay mà nói? Nên gấp là người ta! Nếu thu lễ đính hôn của Lâm gia ta, quản con của hắn là ai, là Thiên Vương lão tử tới, cũng đừng nghĩ từ hôn! Ngươi chỉ quản về nhà. Ta cũng muốn nhìn xem: Lâm gia ta không đáp ứng từ hôn, ai dám lấy Hoàng Tước Nhi!”

Nói xong lại nhìn đám con cháu vung tay lên, quát to: “Đều bò trở về cho ta!”

Sau đó, hắn liền chấp tay sau lưng cũng không quay đầu lại, đi.

Chương 151

Xâm Chiếm Khuê Phòng

Lâm Đại Đầu nhanh chóng nhìn đám người Thu Sinh nói: “Đi, đi đi!”

Học học... đảo mắt cả nhà đi không còn một móng, cũng không nói một tiếng với Hoàng gia.

Người xem náo nhiệt cũng an tĩnh lại, biết Lâm lý chính sinh khí.

Sắc mặt người Hoàng gia rất khó coi. Bây giờ bọn họ mới nghĩ tới, việc này không chỉ là chuyện nhà của Hoàng gia, mà còn liên lụy đến Lâm gia. Cho dù Hoàng lão cha bắt ép đại nhi tử đồng ý từ hôn, Lâm gia không đáp ứng cũng vô dụng.

Song phương không nhường một bước, cứ giằng co không chết không ngừng!

Chẳng lẽ chỉ có Hoàng Tước Nhi chết mới có thể chấm dứt sao?

Diêm bà mới và Thạch gia kinh tâm động phách, thẳng nuốt nước miếng, tuy tức càn hông nhưng còn dám nói cái gì nữa. Huống chi bọn họ đến sau Lâm gia một bước, gây nữa cũng vô dụng, nên nhẫn nhịn rời đi.

Người xem náo nhiệt cũng đều giải tán, vừa đi vừa thấp giọng bàn tán.

Sau khi trở về còn kể cho người nhà nghe, thời khắc chú ý động tĩnh Hoàng gia và Lâm gia, chờ đợi xem sự tình phát triển.

Sau ồn ào, người Hoàng gia đều về phòng.

Trong nhà chính, Hoàng lão cha ngồi tại bên bàn, gương mặt già nua đầy vẻ bất bình như oán cừu sâu đậm. Hoàng đại nương khóc lóc quở trách kẻ lẽ với tẩu tử và em dâu, nói đại nhi tử chính là ma tinh trong mệnh của nàng, con dâu cả và các cháu gái chuyên môn đến gây họa cho nàng ... Phượng Cô cũng không nấu cơm, ở trong phòng an ủi Đại Nữ.

Hoàng Tiểu Bảo thấy vẻ mặt gia gia rất kiên quyết không chịu thua, tai nghe nãi nãi khóc kể, đại cô lái nhải khuyên giải an ủi, mọi người mồm năm miệng mười nghĩ kế, lửa trong lòng từ từ bành trướng lên.

Hắn dùng sức áp lửa giận xuống, rốt cuộc không đè ép được, gầm rú lớn lên: “Mở to mắt nói dối, các người không thấy thẹn sao? Đại bá không phải là con ruột nãi nãi có phải không?”

Mặt Hoàng đại nương đầy lệ, ngạc nhiên ngáng đầu.

Hoàng lão cha cũng không thể tin nhìn về phía cháu trai.

Hoàng lão Nhị kinh hoàng mắng: “Tiểu Bảo, ngươi mê sảng hả?”

Đám người Tiểu Cửu cũng đều kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo hai mắt đỏ hồng, ha hả cười thảm nói: “Ta điên rồi! Suốt ngày nghe các ngươi nói đại bá và đại bá nương thứ này không tốt, thứ kia không tốt, nhưng mắt ta không mù. Ta thấy Đỗ Quyên các nàng đưa này đưa kia đến đây, đưa đồ các ngươi còn mắng, rồi muốn các nàng làm thế này thế kia. Nay còn muốn nhúng một tay vào việc hôn nhân của Tước Nhi tỷ tỷ. Ta cảm thấy mắt mắt! Mắt mắt! Mắt mắt! ! !”

Hắn siết chặt quả đấm, găm thét hô liên tiếp ba lần “mắt mắt”, như muốn phát tiết hết nỗi nhục mà đấm thiếu niên đã cười nhạo hắn lúc nãy.

Thanh âm bén nhọn, chân động đến mức mắt Hoàng đại nương và Hoàng lão cha nổ đom đóm, đầu óc ong ong, lửa giận trong lòng bốc cao vạn trượng!

Hoàng lão cha chỉ tay vào cháu trai, run run nói: “Ngươi... Đồ hỗn hào! Còn không phải năm xưa ngươi gây họa. Ngươi còn dám nói!”

Hoàng Tiểu Bảo càng tức giận hơn, lớn tiếng nói: “Là ta chọc họa! Ta bị đánh, ta cũng không trách các ngươi. Nhưng gia gia vì tranh một hơi với ông ngoại Đỗ Quyên mà nhiều năm qua rồi vẫn nháo. Nháo cho nhà đại bá ngày qua không dễ chịu, chúng ta cũng không yên. Gia gia, đến cùng ngươi muốn làm cái gì? Nhất định muốn bức tử cả nhà đại bá, gia gia mới thống khoái?”

Lời này chọc trúng tâm bệnh của Hoàng lão cha, hắn thở mạnh mấy hơi, tức giận hô: “Tiểu súc sinh...”

Hoàng Tiểu Bảo phát tiết xong, bị Hoàng lão Nhị trừng mắt quát mắng, lại thấy nương cũng chạy ra, nãi nãi khóc thét, nên giận dỗi chạy đi.

Không nói đến Hoàng gia rối loạn, lại nói Hoàng Lão Thực. Hắn mang theo hai khuê nữ chạy về nhà, đóng cửa lại, thở ra một hơi nói: “Tốt lắm. Trở về thì tốt rồi.” giống như đứa nhỏ trốn nhà vậy.

Bộ dáng kia làm cho Hoàng Tước Nhi nhin không được bật cười.

Hoàng Ly cũng ngừng khóc, nở nụ cười.

Hoàng Lão Thực vội hỏi: “Khuê nữ, có nóng không?”

Hoàng Ly lắc đầu nói: “Không có đâu, cha. Chúng ta trốn vào phòng đi.”

Hoàng Lão Thực vội gật đầu.

Hoàng Tước Nhi lắc đầu nói: “Cha, không được. Trong chốc lát, dù gia gia nãi nãi không đến, đại cô bọn họ khẳng định muốn đến. Chúng ta đừng ở nhà đợi.”

“A?” Hoàng Lão Thực nhất thời mờ mịt, “Không ở nhà đợi thì đi chỗ nào?”

Hoàng Tước Nhi cười nói: “Ta cho heo ăn, khóa cửa lại, ra ngoài đi dạo, mang theo một ít thức ăn, buổi tối lại trở về.”

Hoàng Ly vỗ tay cười nói: “Ai, đi ra ngoài chơi, cho bà nội tìm không ra.”

Hoàng Lão Thực cũng cảm thấy thú vị, liền đáp ứng.

Ba cha con bận rộn thu thập ổn thỏa, đựng đầy một túi to đồ ăn và đồ dùng, còn mang theo cái nồi nấu nước, sau đó khóa hết cửa trong cửa ngoài lại, chào hỏi người Lâm gia rồi tiêu dao tự tại đi chơi.

Ba người ăn uống vui đùa, thuận tiện ăn cơm dã ngoại, thập phân tiêu dao.

Đáng tiếc là vừa mới đầu xuân, bằng không sẽ không khác gì du xuân.

Dạo đến trời tối, ba cha con mới lặng lẽ trở về.

Đứng xa xa trên đường thôn nhìn về phía nhà mình, không khỏi há hốc mồm: nhà mình đèn đuốc sáng trưng. Nhà chính, phòng bếp, phòng ngủ đều sang đèn, ần ần còn thấy được bóng người thoáng qua.

Trong nhà có trộm?

Lâm gia ở cách vách, sẽ không bị trộm.

Nghĩ cũng đừng nghĩ, là gia gia nãi nãi tới.

Thấy thấp hết mấy cái đèn, Hoàng Lão Thực thật đau lòng.

Hoàng Ly thấy đèn trong phòng tử muội các nàng cũng sáng, nhất thời nóng nảy: “Ai nha! bọn họ vào phòng của chúng ta, khẳng định sẽ lục lọi. Cha, chúng ta mau trở về.”

Hoàng Lão Thực cũng không yên lòng, vội gật đầu, cõng nàng chạy về nhà.

Hoàng Tước Nhi kéo cha và muội muội lại, nói: “Không thể về đi!”

Hoàng Ly không rõ, hỏi: “Không quay về? Vậy nếu bọn họ ăn hết đồ của chúng ta, đều lục lọi loạn lên thì làm thế nào đây?”

Nàng vừa nghĩ đến ngôi nhà nhỏ ấm áp của mình bị một đám người ngoài chiếm lĩnh, trong lòng liền nổi lửa, hận không thể lập tức trở về đuổi hết bọn họ ra.

Hoàng Tước Nhi thấp giọng nói: “Khẳng định là gia gia nãi nãi. Dù chúng ta về cũng không đuổi được bọn họ đi, gia gia nãi nãi còn muốn thay đổi biện pháp bức cha từ hôn. Mặc bọn họ tạo phản đi, dù sao cũng không chuyển nhà đi được. Người đã quên lời nhệ ty người dặn dò sao?”

Quả thật Đỗ Quyên đã dặn dò các nàng đứng chống đối trực diện với gia gia nãi nãi, bởi vì cánh tay không lay chuyển được đũa, khẳng định bị thua thiệt.

Hoàng Lão Thực nhớ tới bộ dáng lão cha nổi giận, da đầu run lên, cũng không dám đi.

Hoàng Ly bắt đắc dĩ, không cam lòng hỏi: “Vậy chúng ta đi đâu?”

Hoàng Tước Nhi nói: “Ta đi miếu nương nương.”

Hoàng Ly nói thêm: “Chúng ta còn chưa ăn cơm nữa.”

Hoàng Tước Nhi nói: “Còn có chút thức ăn trong túi, ăn tạm trước đi, sáng mai tìm Lâm Xuân nghĩ biện pháp.”

Không cần bọn họ tìm, huynh đệ Lâm gia luôn chú ý tình hình bên ngoài. Lâm Xuân phát hiện bọn họ đầu tiên, vội cùng Hạ Sinh chạy tới.

Gặp mặt hỏi, quả nhiên là Hoàng đại nương bọn họ tới, đang chờ bọn họ ở nhà.

Mấy người sau một hồi thì thầm, cha con Hoàng gia tới miếu nương nương trước. Lâm Xuân chạy về nhà lấy rất nhiều đồ ăn, tới ăn cùng bọn họ.

Vốn Hoàng Tước Nhi định tới nhà tiểu di ngủ, ai ngờ Lâm Xuân nói, gia gia nàng đã tới nhìn vài lần, nên đành từ bỏ.

Những ngày sau đó, Lâm Xuân và Cửu Nhi ở nhà sư phó nấu cơm, thay phiên nhau đưa đồ ăn cho cha con bọn họ, đồng thời đi bảo hộ bọn họ. Hạ Sinh và Đông Sinh luôn điều tra động tĩnh cách vách.

Ngày hôm sau, Hoàng đại nương bọn họ còn chưa đi.

Ngày thứ ba, cũng chưa đi.

Ngày thứ tư, thân thích Cây Lê Câu không chịu đựng nổi. Bọn họ không tiện ở mãi tại nhà thân thích, trong nhà cũng có việc; hơn nữa nhìn tình hình này, cửa thân này không thể trông cậy vào. Vì thế liền cáo từ về Cây Lê Câu.

Hoàng Tước Nhi nghe nói trong nhà chỉ còn lại đại cô bọn họ, muốn về nhà nhìn xem.

Hoàng Lão Thực cũng không chịu đựng được, lại đau lòng tiểu khuê nữ, ở bên ngoài ngủ không được ngon, nên nói với Hoàng Tước Nhi: “Người đại cô người khá tốt. Lúc chưa xuất giá rất thương ta. Đợi trở về, ta sẽ nói với đại cô người, kêu nàng khuyên nhủ nãi nãi người, không chừng việc này sẽ qua đi.”

Hoàng Tước Nhi tỏ vẻ không tin, nhưng lúc này không có biện pháp khác.

Màn đêm buông xuống, mấy cha con luôn tránh né bên ngoài rốt cuộc về nhà.

Hoàng lão cha ăn cơm, đang đi bộ trong sân tiêu thực. Nhìn thấy bọn họ trở về, hừ một tiếng, nói: “Trở về rồi? Ta còn tưởng rằng ngươi muốn ở bên ngoài một đời nữa chứ, đang chuẩn bị kêu Tiểu Bảo chuyển bên này ở.”

Hoàng Lão Thực ngượng ngùng cười nói: “Cha. Vì ta, ta cũng không có cách nào.”

Hoàng lão cha không để ý hắn, chấp tay sau lưng vào nhà .

Cha con Hoàng Lão Thực vội đi theo vào.

Vào phòng vừa nhìn, Hoàng đại nương và Hoàng Chiêu Đệ đang ngồi bên cạnh bàn vừa cắn hạt dưa, vừa nói nhàn thoai. Hoàng Tước Nhi liền kêu một tiếng nãi nãi .

Hoàng đại nương cảm tức nhìn chằm chằm đại nhi tử, quên trả lời.

Ngược lại, Hoàng Chiêu Đệ thân thiết cười nói: “Tước Nhi và Hoàng Ly trở lại. Còn chưa ăn cơm phải không? Ái dà, chúng ta cũng không nấu nhiều, đều ăn xong hết rồi. Đi, ta cùng ngươi làm đi.” Nói xong đứng lên.

Hoàng Tước Nhi không nắm tay nàng, nắm Hoàng Ly về phòng của mình.

Đẩy cửa ra lập tức hoảng sợ, nhìn thiếu niên tựa vào đầu giường, hơi giật mình nói không ra lời.

Diêu Kim Quý đang nghiêng mình trên giường của biểu muội, tay cầm quyển sách đọc. Nghe động tĩnh ngẩng đầu nhìn lên. Là Hoàng Tước Nhi bước vào, hắn vội ngồi thẳng lên, sắc mặt ửng đỏ, ngượng ngùng hô: “Tước Nhi muội muội trở lại.”

Hoàng Tước Nhi đảo mắt khắp phòng: giường La Hán có nhiều nệm nhả, mấy cái gối đầu và chăn lung tung chất đống; trên bàn tròn bày chén trà, trái cây, dưới đất còn có vỏ dưa; bàn trang điểm bày rất nhiều sách, đều lục từ ngăn tủ ra...

Không thể dễ dàng tha thứ nhất là, thiếu niên kia nằm trên giường tử muội các nàng, trên người đắp chăn của Đỗ Quyên ...

Nàng chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, vừa xấu hổ, lại không biết ứng đối thế nào, chỉ nghiêm mặt hỏi: “Ai cho ngươi vào?”

Diêu Kim Quý vội nói: “Ta nhàn rồi, muốn tìm vài cuốn sách xem...”

Hoàng Ly bèn giọng ngắt lời của hắn: “Ngươi lục tủ nhà của ta? Còn ngủ giường của ta! Ngươi không biết xấu hổ! Ngươi cút ra!”

“Cha” nàng khóc hề hề kêu cha, chạy ra bên ngoài, “Ngươi xem người này, ngủ trên giường của ta và tử tử, còn lén lục đồ của chúng ta, còn ăn vụng đồ của chúng ta, làm phòng thất loạn bát tao. Cha”

Lão Thực cha đang chịu thâm vắn, thành linh nghe lời này, liền luống cuống, “Ai? Ai trộm đồ?” Lập tức đứng dậy, hai ba bước chạy vào phòng khuê nữ.

Hoàng Chiêu Đệ ở phía sau vội hô lên: “Lão Thực, là cháu ngoại.”

Hoàng Lão Thực nhìn thấy Diêu Kim Quý bận rộn xốc chăn lên bước xuống giường mặc áo khoác, tức giận đến mặt đỏ lên, giận không kềm được.

Hắn là Lão Thực, cũng hiểu được này nam nữ hữu biệt.

Ngoại sanh thì làm sao?

Ngoại sanh có thể ngủ trên giường của khuê nữ hắn?

“Ai cho ngoại vào phòng này?”

Lão Thực cha hét lớn một tiếng, nổi giận.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nghe xong giật mình, vội vàng chạy tới.

Thấy tình hình như vậy, Hoàng đại nương cũng có chút xấu hổ, lại không muốn mắng cháu ngoại, nhớ tới hình ảnh đại nhi tử cúi đầu, nên khiển trách: “Hô cái gì? Cháu ngoại không thể ngủ giường này? Hắn là người sạch sẽ nhã nhặn như vậy, còn có thể làm ô ố giường các nàng sao?”

Chương 152

Cháu Gái Pk Gia Gia

Hoàng Lão Thực bất mãn nói: “Nương, đó là giường của cháu gái người. Kim Quý đã bao lớn rồi?”

Hoàng đại nương định nói chuyện, chợt nghe Hoàng Ly khóc kêu lên: “Cút đi! Người cút đi! Cút đi! Cút đi! ...”

Nàng bị tức, hô: “VẬY CŨNG ĐƯỢC À! ĐỨA BÉ NÀY KHÔNG HIỂU LỄ...”

Hoàng Tước Nhi nghe lời nãi nãi nói, tức đòi mạng.

Nàng không thể đối đáp tay đôi với nãi nãi, liền thống hận chĩa vào Diêu Kim Quý nói: “Người hiểu lễ! Người hiểu lễ mà dám vào phòng muội muội ngủ. Thật không biết xấu hổ!”

Hoàng Ly khóc lớn, vừa kêu vừa nhảy.

Hoàng Chiêu Đệ và Diêu Kim Quý lúng túng không thôi.

Ba ngày trước vừa đến nhà này, lòng Diêu Kim Quý đã say.

Người khác cảm thấy trong phòng này bày đồ ngổn ngang, nhưng hấn nhìn ra nhà này nhẹ nhàng khoan khoái lịch sự tao nhã, hiển nhiên chủ nhân tôn tâm tư bố trí. Hơn nữa, đợi ở trong phòng, chớp mũi lúc nào cũng quanh quẩn một mùi hương, phảng phất hương vị thiếu nữ.

Ở trong phòng đó, hấn không khỏi tim đập mặt đỏ, giống như người thiếu nữ kia ở ngay bên cạnh mỉm cười nhìn hấn. Đến khi phát hiện trong phòng còn có sách, mắt càng sáng hơn, thậm chí trách không được.

Hấn không nở đi ra ngoài. Ban ngày tựa vào giường La Hán đọc sách dùng trà quả, hết sức thích ý.

Đến buổi tối, đầu tiên hấn có chút do dự, đắn đo nhưng vẫn ở lại.

Hấn cảm thấy, nhà đại cữu có thể tiếp đãi mình, xứng với mình cũng chỉ có gian phòng này, cái giường này. Bằng không, chẳng lẽ hấn muốn ngủ trên giường đại cữu và đại mợ sao?

Nghĩ tới bộ dáng xuân khờ của đại cữu, đại mợ cũng là một nông phụ thô bỉ, trong lòng hấn liền có chút chán ghét. Lên lầu ngủ càng không được. Leo cao như vậy, không chừng ngủ đến nửa đêm có con chuột chạy bên người nữa.

Ngược lại cách vách còn có cái giường, nhưng phòng kia vừa nhìn bình thường không thể cho người ở, sao có thể so với gian phòng ấm áp xinh đẹp tuyệt trần của biểu muội chứ.

Vì thế, hắn liền ngủ lại.

Đợi lên giường mới phát hiện hương khí từ đâu mà đến: gói đầu. Thậm chí vải thô đều mang nhàn nhạt thanh hương.

Thì ra, tỷ muội Đỗ Quyên hái hoa Kim Ngân, hoa cúc, hoa mai, chế thành hoa khô, dồn vào gói đầu cho thơm, hoặc là làm thành túi thơm đặt trong tủ quần áo để tăng thêm hương khí.

Diêu Kim Quý thập phần quý mến tâm tư lung linh của thiếu nữ, có hứng thú với người biểu muội này hơn những thôn cô khác chỉ biết vui đầu làm việc. Màn đêm buông xuống, nằm ở trên giường, tình ý càng sôi trào, ngay cả mộng cũng mang đầy sắc thái kiều diễm.

Hoàng Chiêu Đệ cũng không ngăn trở. Nàng luôn tuân theo mọi yêu cầu của nhi tử.

Buổi tối Hoàng lão cha và Hoàng đại nương không ở nơi này ngủ, căn bản không biết việc này.

Trước mắt biết cũng không trách hắn. Bọn họ cảm thấy đứa cháu ngoại này vẫn nhã, là người đọc sách, chỉ có bộ giường của cháu gái nhà đại nhi tử mới cho hắn ngủ. Hơn nữa, bọn họ còn muốn đem Hoàng Tước Nhi gả hắn, như vậy vừa lúc.

Nhưng cháu gái lại nháo lên.

Hoàng Tước Nhi còn chưa như thế nào, tiếng khóc Hoàng Ly rung trời, làm cho người khác không có cách nào nói chuyện.

Hoàng lão cha quá phiền, kêu nhi tử đi ra ngoài.

Hoàng Lão Thực trừng mắt quát Diêu Kim Quý: “Người cũng đi ra ngoài!”

Hắn không chút nào thấy đứa cháu bên ngoại này có bao nhiêu kim quý, cần đối đãi đặc thù mà dám ngủ trên giường khuê nữ hắn.

Diêu Kim Quý cứ tưởng rằng Tước Nhi biểu muội thấy mình nhất định sẽ ái mộ quý mến, đối với chuyện ngủ trên giường của các nàng, chỉ biết ngượng ngùng oán trách, nói không chừng trong bụng còn âm thầm vui vẻ nữa.

Trong tưởng tượng của hắn, dù biểu muội lờm hắn một cái, cũng phải là tình ý mới đúng. Ai ngờ Hoàng Tước Nhi có xấu hổ, nhưng là xấu hổ và giận dữ, đại cửu còn dám rống to với hắn, Hoàng Ly còn kêu hất cút. Những điều này làm hắn kinh ngạc không thôi.

Hắn cảm thấy mình trông nhảm: đại cữu thô lỗ không biết lễ, ngay cả tôn trọng tối thiểu đối với người đọc sách cũng không có; biểu muội cũng là đũa không thức thời, trong phòng này sách chỉ là bài trí, một hắn còn tưởng rằng các nàng không giống những thôn cô khác.

Lập tức, hắn cũng xấu hổ và giận dữ, tức giận đi ra ngoài.

Hoàng Ly còn không chịu bỏ qua. Cửa phòng vừa đóng, nàng ngồi trong phòng khóc, cũng không cho Hoàng Lão Thực đi ra ngoài.

Bên ngoài, Hoàng lão cha hét to, kêu nhi tử đi ra ngoài.

Nhưng mỗi khi hắn vừa mở miệng, Hoàng Ly liền bèn thanh quát to, ngăn chặn thanh âm của hắn, một lòng đối kháng với gia gia, cho bọn hắn không được an bình.

Hoàng lão cha tức giận đến cả người loạn chiến, đập 2 cái chén trà.

Hoàng Tước Nhi nghe không khỏi thống hận gia gia.

Cái cốc này mặc dù là thô sứ nhưng không phải dễ có. Chẳng những phải bỏ tiền mua, mà từ ngoài núi mang vào, rất tốn công phu.

Hoàng Ly khóc lớn tiếng hơn, gần như toàn bộ thôn Thanh Tuyền đều có thể nghe. Nghe nói năm xưa nhị tỷ nàng, Đỗ Quyên cũng làm như vậy.

Nhớ tới nhị tỷ tỷ, nàng thật sốt ruột : nếu nàng không thể hoàn thành nhiệm vụ nhị tỷ giao phó, nhị tỷ có thể mua cho nàng đồ mới, đồ chơi, quà vật sao?

Quan trọng nhất là: nếu chút chuyện này nàng cũng không làm xong, sau này nhị tỷ còn có thể tin tưởng nàng, cho thương lượng “đại sự” sao?

Nghĩ tới việc này, bé gái cực kỳ bi thương, khóc chết đi sống lại.

Bên ngoài, mẹ con Hoàng đại nương hai mặt nhìn nhau. Diêu Kim Quý sớm chịu không nổi trốn đi ra ngoài. Hoàng lão cha ở trong phòng đảo qua đảo lại, thỉnh thoảng quát lên một tiếng lớn, cùng cháu gái lên võ đài.

Đáng tiếc, vô luận hắn hung hăng như thế nào, nổi giận như thế nào, thằng con trai Lão Thực đều không ra khỏi cửa phòng một bước. Hắn hoàn toàn bị tiểu khuê nữ khóc cho đầu óc choáng váng, mất đi chủ trương, chỉ canh giữ bên người nàng, kéo tay nhỏ bé của nàng đỡ dành. Đỗ không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng khóc theo.

Hoàng Tước Nhi nghiêm mặt, vội vàng thu thập giường, đổi tấm trải.

Hoàng lão cha tức giận đến tức ngực, từ góc phòng cầm cây đòn gánh lên, muốn phá cửa phòng.

Hoàng Chiêu Đệ giật mình, vội vàng kéo hắn lại khuyên dỗ.

Hoàng đại nương cũng sợ lão gia tử nổi giận lên, liều mạng lại nháo ra chuyện gì, xui xẻo vẫn là nhà mình, cũng vội giữ chặt hắn.

Hoàng Chiêu Đệ thấy cha tức giận đến run rẩy, đột nhiên nhanh trí hạ giọng nói: “Ồ đây mắt công cũng không phải, bên ngoài rất nhiều người lại tới nữa, không bằng đi về trước. Đại đệ bị chất nữ đeo bám. Về nhà cha giả bệnh, gọi hấn đi xem. Chờ hấn tới bên kia thì dễ làm rồi. Chúng ta mọi người khuyên hấn.”

Hoàng đại nương tuổi lớn, bị Hoàng Ly làm cho đầu ong ong, ước gì đi về, vừa nghe lời này liền nói tốt. Nàng cũng không sợ đại nhi tử không đi. Cha ngã bệnh, hấn dám không đi?

Hoàng lão cha không lên tiếng, xem như chấp nhận.

Hấn phần hận nghĩ, còn phải giả bệnh sao?

Hấn choáng váng, tức ngực, dưới nách đau đớn không ngừng. Mấy ngày nay không ăn ngon ngủ yên, thật là bị bệnh có được không!

Vì thế, ba người rời đi.

Lúc Hoàng Chiêu Đệ đi, cách cánh cửa chào đệ đệ.

Hoàng Ly khóc một hồi, không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, còn chưa tin bọn họ đi đâu, kêu Hoàng Tước Nhi lặng lẽ mở cửa phòng nhìn ra ngoài. Quả nhiên đi .

Nàng lập tức nín khóc.

Khóc thét một hồi mẹ người, nàng còn nói nàng chưa ăn cơm chiều nữa.

Hoàng Lão Thực thấy khuê nữ rớt cuộc ngừng khóc, buông một hơi thở dài.

Lập tức, ba cha con đi ra, vội vàng thu thập trong nhà.

Hoàng Tước Nhi thu xếp nấu cơm ăn. Sau khi thu dọn, phát hiện thịt và các loại rau khô thiếu rất nhiều, cũng bất chấp.

Tuy vội nhưng rất dồi dào, thật ứng với câu nói “Ồ vàng ồ bạc, cũng không bằng ổ chó của mình.” Huống chi mấy ngày nay bọn họ lưu lạc ngoài miếu.

Không bao lâu, vợ chồng Lâm Đại Đầu cách vách tới thăm bọn họ, thuận đưa chút đồ ăn đến. Nói tới chuyện lúc trước, kêu bọn hấn yên tâm, nói Lâm gia tuyệt không từ hôn.

Lâm Xuân và Hạ Sinh cũng theo tới, hỏi thăm tình hình vừa rồi. Họ nghe nói mấy ngày nay Diêu Kim Quý đều ngủ trong phòng tỷ muội các nàng, còn ngủ trên giường của các nàng, đều bị chọc tức, hận không thể đem tiểu tử kia nhân xuống công sắc chết.

Vợ Đại Đầu biau môi nói: “Chiêu đệ thật không phải tốt lành gì!”

Đội người Lâm gia đi, ba cha con mới ăn cơm.

Ăn cơm, thu dọn xong, Hoàng Tước Nhi lại nấu nước tắm rửa.

Ai ngờ lúc này Hoàng Chiêu Đệ lại tới, nói Hoàng lão cha khí bị bệnh, đã ngất đi, kêu huynh đệ qua xem.

Hoàng Lão Thực nghe xong giật mình, vội đáp ứng.

Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly nghe là cảnh giác.

Bởi vì đám người Đỗ Quyên phỏng đoán gia gia nãi nãi biết sử dụng thủ đoạn, đặc biệt dặn dò các nàng, cũng dạy biện pháp ứng đối.

Hoàng Ly thấy vẻ mặt cha sốt ruột, lập tức quyết định: nàng cũng muốn sinh bệnh!

Nàng và gia gia đều cảm thấy ủy khuất, cảm thấy mình căn bản không cần giả bộ, thật muốn bị bệnh.

Bởi vì nàng lưu lạc bên ngoài vài ngày, trở về lại nháo lớn một trận, vừa rồi lại ăn nhiều, hiện tại lại nghe thấy gia gia giả bệnh lừa cha đi, vừa sinh khí vừa phiền não, còn phải lo nghĩ ứng đối như thế nào, trong lòng lo lắng mọi việc, bé gái thật không thoải mái.

“Cha, ta đau bụng!”

Hoàng Lão Thực định đi với Hoàng Chiêu Đệ xem cha, nghe vậy lại giật mình, cuống quýt bế khuê nữ dậy, hỏi nàng làm sao.

Hoàng Tước Nhi đi tới, dùng tay sờ đầu của muội muội, nói: “Có chút phát sốt. Ở bên ngoài vài ngày, ăn không ngon ngủ không yên, vừa mới trở về lại khóc một trận, còn không phải bị bệnh.”

Hoàng Lão Thực nhanh chóng ôm Hoàng Ly vào phòng.

Hoàng Chiêu Đệ thấy trọn tròn mắt, truy hỏi: “Đại đệ, kia cha...”

Hoàng Tước Nhi nói: “Đại cô đi về trước đi, đợi Hoàng Ly đỡ hơn, cha ta sẽ qua thăm gia gia.”

Hoàng Chiêu Đệ không chủ ý, suy nghĩ một thoáng mới nói với Hoàng Lão Thực: “Vậy ta ở lại đây chiếu khán Hoàng Ly. Đại đệ ngươi đi xem cha. Trong lòng hẳn không dễ chịu đâu. Ngươi khuyên hẳn vài câu, đem sự tình nói ra thì tốt rồi.”

Hoàng Tước Nhi nói: “Đại cô nói như vậy, thì đại cô đi khuyên gia gia tốt hơn cha ta. Gia gia nhìn thấy cha ta liền bốc hỏa, bệnh nặng thêm. Đại cô là phụ nữ, nói chuyện lọt tai gia gia hơn.”

Hoàng Lão Thực nghe thấy có lý, vội quay đầu nói: “Đúng, đúng! Đại tỷ, ngươi đi khuyên nhủ cha. Ta không đi. Ta vừa tới cha sẽ mắng ta.”

Hoàng Ly lại khóc lên, gọi “Cha không cần đi! Cha, ngươi không cần ta?”

Hoàng Lão Thực nghe đau lòng muốn chết, vội nói: “Sao cha không cần người chứ? Cha không đi.”

Hoàng Ly như cũ không yên lòng, vẫn ai ai thấp giọng khóc.

Hoàng Chiêu Đệ muốn tới gần ôm nàng, đều bị nàng phất tay lung tung đẩy ra.

Hoàng Lão Thực cũng kêu Hoàng Chiêu Đệ tránh ra, nói: “Tỷ, người đừng tới đây. Hoàng Ly chỉ thích dán ta, ngay cả nương nàng cũng không theo đâu.”

Lời hần nói mang theo vui vẻ và lo lắng.

Hoàng Chiêu Đệ buồn bực hỏi: “Vậy người không đi qua?”

Hoàng Tước Nhi thay cha trả lời: “Lát nữa cha ta qua. Đại cô đi trước đi.”

Hoàng Chiêu Đệ không chịu đi, ngồi ở bên cạnh đợi.

Đợi đến gần nửa đêm, Hoàng Ly khóc suốt.

Lòng nàng tràn đầy bàng hoàng bất an, sợ Lão Thực cha đi gia gia, sau đó gia gia bức cha từ hôn, sau đó đại tỷ bị gả đi rất xa, sau đó nương và nhị tỷ trở về phát giận, nói không chừng nương bị khí ngã bệnh, sau đó trong nhà sẽ không được an bình, ngày lành của nàng không còn.

Cho nên nàng thập phần sợ hãi, luôn kêu Hoàng Lão Thực “Cha đừng đi!”

Rõ ràng đều mệt đến mức không mở mắt ra được, còn cố chống khóc cầu không thôi.

Ngẫu nhiên tâm thần buông lỏng, ngủ, hai tay cũng vẫn túm lấy ngón tay Hoàng Lão Thực. Chỉ cần Hoàng Lão Thực vừa động, nàng nhất định bừng tỉnh, sau đó khóc lớn “Cha đi”.

Trong lúc ngủ mơ còn băn khoăn việc này, có thể thấy được chấp niệm sâu đậm của nàng.

Chương 153

Kết Quả Pk

Bé gái kinh hoàng sợ hãi, lòng tràn đầy bất an, một lòng so “bệnh” với gia gia; hơn nữa mấy ngày nay chưa ngủ đủ, buổi tối lại ăn nhiều chút, khóc vài lần, càng về sau thật phát sốt.

Mấy lần Hoàng Chiêu Đệ kêu đệ đệ đi, đều bị nàng bưng tình khóc chặn lại.

Bộ dạng khuê nữ như thế, Hoàng Lão Thực nào dám rời đi nửa bước.

Hoàng Tước Nhi thấy muội muội thật bị bệnh, cũng cuống quýt, vội vàng lấy khăn đắp trán cho nàng, một bên thúc đại cô đi, khẩu khí không tốt cho lắm.

Bên nhà cũ Hoàng gia, Hoàng lão cha đợi đến hoa tàn cũng không đợi được đại nhi tử đến thăm hấn. Nằm ở trên giường quả thực dày vò, tính nóng xông lên, khí tức ngực đau đớn.

Cuối cùng, hấn giống Hoàng Ly, bệnh giả thành bệnh thật.

Hoàn toàn do tức giận gây nên!

Trận này ông cháu pk lớn quá sinh bệnh.

Hoàng Chiêu Đệ đợi đến nửa đêm, thấy đệ đệ vẫn không thể thoát thân rời đi, không còn cách nào, đành phải đi về trước phục mệnh.

Hoàng Tước Nhi thấy muội muội vì mình ép buộc đến phát bệnh, cực kỳ đau lòng.

Đợi cô cô vừa đi, nàng liền nói với Hoàng Lão Thực: “Cha, Hoàng Ly như vậy, ngàn vạn lần cha đừng tới nhà gia gia. Gia gia đang giả bệnh dụ người đó, muốn dụ người qua, sau đó cùng nãi nãi bức người từ hôn. Nếu người thật muốn đi, Hoàng Ly sinh khí, không biết sẽ khóc thành cái dạng gì.”

Hoàng Lão Thực nghe xong cả kinh nói: “Thật sao?”

Hoàng Tước Nhi gật đầu nói: “Đương nhiên là thật. Cha, người nghĩ đi, lúc chúng ta trở lại, không phải gia gia rất khỏe mạnh đi lại trong sân sao. Chỉ là Hoàng Ly làm cho hấn không có cách nào nói với người chuyện từ hôn, hấn mới nghĩ ra cách này.”

Hoàng Lão Thực nghĩ nghĩ, quả nhiên là như vậy.

Hắn liền yên lòng, một lòng bồi tiểu khuê nữ, không đi nhà cũ.

Hoàng đại nương nghe Hoàng Chiêu Đệ trở về nói chuyện trải qua, tức giận suốt đêm chạy tới mắng, nói nhi tử hắc tâm, ngay cả cha cũng không cần.

Hoàng Ly trong lúc ngủ mơ bị bùng tỉnh, lập tức khóc thét.

Hoàng Lão Thực bất mãn nói: “Nương, cha không bệnh, ngươi dụ ta làm cái gì? Ngươi xem, Hoàng Ly bệnh thành như vậy, ta có thể mặc kệ sao?”

Hoàng đại nương nghe xong cả kinh, trong lòng có quỷ, không dám mắng nữa. Hoàng hồ lúc này cũng nửa đêm, mắng người trong thôn nghe thấy thì không tốt. Tới nhìn Hoàng Ly, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như thật bị bệnh.

Nhất thời sợ bà mất mặt, nên đến bên giường ngồi xuống.

Hoàng Tước Nhi đổi khăn cho Hoàng Ly, vừa nói với Hoàng đại nương: “Nãi nãi đi về trước đi. Gia gia ngã bệnh, nãi nãi không chiếu khan sao? Hoàng Ly đã có ta và cha rồi.”

Hoàng đại nương hết cách, đành đứng lên nói: “Có chuyện gì thì gọi chúng ta.”

Hoàng Tước Nhi gật đầu, nghĩ thầm các người không đến thì chúng ta không có chuyện gì cả. các người tới, không có việc gì cũng thành có.

Đêm đó, Hoàng Lão Thực canh giữ bên giường Hoàng Ly, ngay cả xiêm y cũng không thay, lung tung gục bên bàn qua một đêm. Hoàng Tước Nhi ngủ ở gian trong.

Ban đêm, Hoàng Ly bùng tỉnh vài lần, hoảng sợ thét chói tai.

Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi dậy an ủi, làm dịu đi.

Cuối cùng, Tước Nhi cũng không dám ngủ, cũng canh bên giường muội muội.

Cứ như thế qua một đêm, sáng sớm hôm sau, Hoàng Tước Nhi liền đi tìm Lâm Xuân, nói cho hắn biết việc này. Dựa theo sự thương nghị lúc trước, nếu là có tình huống gì ngoài ý muốn, phải nhanh chóng phái người rời núi báo tin cho Đỗ Quyên bọn họ. Hoàng Tước Nhi cảm thấy muội muội bị bệnh, việc này không nhỏ, kêu nương và Đỗ Quyên trở về.

Lâm Xuân vội cùng Cửu Nhi thương nghị đi an bài.

Lại nói nhà cũ bên kia, tối qua Hoàng Tiểu Bảo nghe nãi nãi và đại cô nói chuyện mới biết là gia gia giả bệnh lừa đại bá. Ai ngờ đường muội Hoàng Ly cũng bị bệnh, đại bá mới không bị lừa đến.

Trong lòng hấn khó chịu tức giận, liền chạy đến nhà đại bá gia nói cho Hoàng Lão Thực biết là gia gia không bệnh, nói hấn không cần đi, lại hỏi thăm tình trạng của muội muội.

Hoàng Lão Thực thấy cháu cũng nói như vậy, càng yên tâm hơn không đi nhà cũ.

Chỉ có Hoàng Tước Nhi nghi ngờ nhìn Tiểu Bảo, rất đề phòng.

Hoàng Tiểu Bảo cũng không để ý, vào phòng xem Hoàng Ly xong bước đi.

Nhưng Hoàng lão cha đã có tuổi, hôm qua vừa tức vừa nộ, bệnh giả thành bệnh thật, hôm nay dậy không nổi. Hoàng đại nương thấy lão gia tử thật bị bệnh, nhất thời đúng lý hợp tình, ra lệnh Chiêu Đệ đi gọi Hoàng Lão Thực.

Đương nhiên Hoàng Lão Thực sẽ không mặc kệ cha, nghe nói cha thật bị bệnh, lập tức tới. Bất quá, hấn ôm Hoàng Ly đến. Hoàng Tước Nhi cũng đi theo.

Hoàng lão cha thấy hấn ôm cháu gái bị bệnh đến. Hai má cháu gái đỏ ửng, còn khóc khóc hê hê, đừng nói khuyên hấn từ hôn, ngay cả lời bình thường cũng không thể nói một câu, càng bức bối, bệnh nặng thêm một tầng.

Hoàng đại nương nháy mắt Hoàng Chiêu Đệ.

Hoàng Chiêu Đệ tiến lên muốn ôm chắt nữ, để đại đệ để nói chuyện với cha.

Hoàng Ly lại lớn khóc lên, ôm cổ Hoàng Lão Thực không buông.

Trên giường Hoàng lão cha bị tiếng khóc bén nhọn của cháu gái đâm vào 2 huyệt Thái Dương, đầu ong ong, đầu đớn tê liệt.

Hoàng Lão Thực thấy khuê nữ khóc khàn cả giọng, diện mạo đỏ lên, không thể nhịn được nữa nói thẳng với Hoàng Chiêu Đệ: “Tỷ, ngươi đừng đụng khuê nữ ta!”

Nói xong đứng lên vỗ về Hoàng Ly, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Hoàng Chiêu Đệ xấu hổ đứng ngăn người tại chỗ.

Hoàng đại nương thấy tình hình như thế, nhịn không được lại mắng lên.

Trong phòng loạn lên, đừng nói Hoàng lão cha dưỡng bệnh, không bị tức chết tại chỗ coi như đã khoẻ lắm rồi.

Hoàng Tiểu Bảo nghe tin đuôi tới, thấy tình cảnh náo loạn như thế, tức giận nói: “Đại bá không biết khám bệnh, gọi hấn để làm cái gì? Cho là hấn có thể nấu cơm, hầu hạ dâng nước trà sao mà các người nhất định gọi hấn đến? Hoàng Ly ngã bệnh, đại bá nương không ở nhà, các người không nói chiếu cố thì thôi còn bức đại bá như vậy, các người có chút lương tâm nào không? Chỉ vì muốn hứa Tước Nhi tỷ tỷ cho tiểu tử này?”

Hắn phẫn hận chỉ vào Diêu Kim Quý, hai mắt phun lửa nói: “Ai cho phép ngươi ngủ trên giường tử tử ta? Người không biết xấu hổ như vậy, gả Tước Nhi tử tử cho hắn, còn không phải là huỷ cả cuộc đời!”

Hoàng Chiêu Đệ biến sắc mặt, nói không ra lời.

Mặt Diêu Kim Quý đỏ lên, nổi giận nói: “Đã tiểu tử vô tri! Ngõ nghịch trưởng bối, ăn nói bừa bãi, không gia giáo!”

Nói xong giận dữ phui tay ra khỏi phòng.

Hoàng Tiểu Bảo đuổi theo hắn mắng to, nói hắn mới là kẻ không gia giáo.

Hoàng đại nương thấy cháu trai thay đổi như một người khác, vừa sợ vừa giận.

Phượng Cô vì việc hôn nhân của Đại Nữ, trong lòng hận đại phòng, thấy nhi tử khuỷu tay cong ra ngoài, cũng phóng mắt quát lớn nhi tử không biết tốt xấu.

Hoàng lão Nhị cũng đánh đuổi nhi tử.

Hoàng Tiểu Bảo bỏ chạy.

Trong phòng, Hoàng lão cha nghe cháu trai nói, tức giận hôn mê bất tỉnh.

Nhiều năm qua, hắn cố chấp tranh một hơi, chỉ là không muốn lòng đại nhi tử luôn hướng về cha vợ hắn, cùng lúc cha vợ hắn giao hảo với Lâm gia, nên hắn mới ngăn trở việc hôn nhân của cháu gái hắn. Ngờ đâu, chẳng những hắn không quản được đại nhi tử, không biết vì sao ngay cả cháu trai cũng hướng về người ta, sao hắn không hận không giận cho được?

Sau khi Hoàng đại nương phát hiện, kêu trời kêu đất khóc lớn.

Hoàng lão Nhị vợ la lên: “Ca. Ngươi xem cha, đều do ngươi chọc tức. Ngươi còn không mau đáp ứng cha từ hôn, không chừng bệnh sẽ tốt lên.”

Hoàng Chiêu Đệ cũng lau nước mắt nói: “Đại đệ, ngươi nghe cha đi, đồ tình cha trước rồi nói.”

Hoàng Ly nghe lời này, quên khóc, kinh ngạc nhìn Lão Thực cha.

Lão Thực cha luôn phản ứng trì độn nhìn tiểu khuê nữ không giúp mình, bỗng nhiên trong lòng run lên. Hắn cảm thấy, chỉ cần mình đáp ứng cha từ hôn, hắn sẽ mất tiểu khuê nữ này; chẳng những mất tiểu khuê nữ, ngay cả đại khuê nữ và Đỗ Quyên cũng sẽ mất.

Hắn không chút do dự nào, kiên định lắc đầu nói: “Đã định thân, sao mà lui được.”

Nếu cha sinh khí thì đánh chết hắn đi!

Dù đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không đáp ứng từ hôn!

Hắn nhìn về phía lão cha nằm trên giường và lão nương đang ở bên cạnh kêu khóc, trong lòng chua xót vạn phần. Hắn không rõ vì sao bọn họ nhất định không cho mình và Lâm gia kết thân. Của cải Lâm gia, danh vọng ở trong thôn đều là tốt.

Hoàng lão Nhị và Hoàng Chiêu Đệ đều ngây dại, không nghĩ tới cha đã ngất đi, người huynh đệ bình thường trung thực này lại cắn chết không mở miệng.

Bọn họ không khỏi nhìn về phía Hoàng Ly, có phải là chiêu ý tiêu nha đầu này không?

Hoàng Tước Nhi nhìn tiểu thúc và đại cô, trong lòng rét run, giận dữ chất vấn: “Các người dựa vào cái gì đều khi dễ cha ta? Sống cũng khi dễ, chuyện làm mai cũng khi dễ.”

Hoàng Chiêu Đệ vội vàng nói: “Tước Nhi, chúng ta nào có khi dễ cha người? Đây không phải là thân càng thêm thân sao. Kim Quý nhà ta một không ngóc hai không què, còn đọc sách, còn không xứng với người?”

Hoàng Tước Nhi nghiêm chỉnh nói: “Cha ta nuôi con gái, không phải là nuôi heo, muốn làm gì thì làm cái đó? Thân càng thêm thân thì cũng phải để hắn vui vẻ đồng ý. Bức như vậy là sao?”

Hoàng đại nương lay Hoàng lão cha tỉnh lại, nghe vậy giận dữ nói: “Ở đây việc hôn nhân của con gái đều do trưởng bối làm chủ. Các người một đứa hai đứa, chỉ biết học mẹ người, chống đối cha mẹ chồng, làm hư luôn cha người.”

Hoàng Tước Nhi lớn tiếng nói: “Ta cha không nhi tử, hắn muốn gả khuê nữ gần, sau này dễ chiều cô hắn, điều này cũng sai sao? Vì sao nhất định canh chừng chúng ta? Muốn thân càng thêm thân, sao không đem Đại Nữu tử tử hứa cho biểu ca, không phải tuổi tác bọn họ vừa xứng sao? Tại sao phải nhất quyết ép con của cha ta, đây không phải là khi dễ hắn thì là cái gì!”

Thiếu nữ tức giận chất vấn, tia sáng lạnh lẽo trong mắt lóe ra.

Hoàng Lão Thực ngây dại, không nghĩ tới khuê nữ cũng lợi hại như vậy.

Hoàng Ly càng sùng bái nhìn đại tỷ.

Hoàng Tước Nhi nhắc tới Đại Nữu, lời này đã đắc tội hai người.

Không, là đắc tội với vài người: gia gia nãi nãi, tiểu thúc tiểu thẩm; mỗi người đều tức điên rồi, sắc mặt tiểu thẩm đặc biệt âm lãnh.

Không phải vợ chồng Hoàng lão Nhị muốn gả Đại Nữu cho Diêu Kim Quý sao.

Nhưng ngoại sanh coi trọng Hoàng Tước Nhi, bọn họ có thể làm gì?

Còn có Thạch gia, đầu tiên đã thoả thuận xong việc hôn nhân, nhưng cũng chạy đến Hoàng Tước Nhi. Cái ngày nhục nhã đó, đến bây giờ vẫn như con chuột gặm nhắm tâm Phượng Cô, bởi vậy đối với đại phòng và cháu gái chỉ có niềm thống hận không thôi.

Nàng cười lạnh nói: “Đại Nữ tử tử ngươi đâu thể làm cho người ta thích, nhiều người tới cầu. Kim Quý lên giường của ngươi, người bên ngoài còn dám nói cái gì?”

Hoàng Tước Nhi tức giận đến phát run, phần nộ quát: “Tiểu thẩm ngươi nói cái gì?”

Hoàng Ly lại không hiểu, chỉ lo loạn mắng “Không biết xấu hổ, thừa dịp chúng ta không ở nhà, lén lút lút lút đi vào tạo phản...”

Cửa là Hoàng lão cha và Hoàng đại nương kêu lão nhị làm ra, bởi vậy nghe xong lời này, cũng không để ý nàng bị bệnh định tiến lên đánh nàng.

Hoàng Tước Nhi vội vàng kéo Hoàng Lão Thực chạy.

Sau khi trở về, hai cha con canh chừng Hoàng Ly không dám rời đi một bước, cũng không thèm quản nhà cũ bên kia.

Hoàng đại nương tới cửa mắng vài lần, mỗi lần đều có Hoàng Ly khóc thét làm nhạc đệm, chọc vô số người trong thôn đến xem. Hơn nữa Lâm Xuân và đám thiếu niên âm thầm khích động, lời nhàn thoại nào cũng có.

Hiện tại, trận pk bà cháu đấu ngang nhau.

Cách một ngày, Cửu Nhi và đại ca Phúc Sinh thu gom một đống thổ sản vùng núi rời núi.

Tháng giêng 24, đoàn người Đỗ Quyên rút cuộc trở lại thôn Thanh Tuyền.

Chương 154

Pk Với Cháu Gái Khác

Lâm Xuân tính toán canh giờ, từ chạng vạng đã bắt đầu canh giữ trên đường thôn.

Đến khi trời tối, nhìn thấy ánh đuốc trong bóng đêm từ trong núi đi ra, di động về phía thôn, hấn vội vàng chạy qua.

“Đỗ Quyên!”

Hô to một tiếng, tràn đầy vui mừng.

Đỗ Quyên cũng cao hứng vô cùng, vội nghênh đón.

“Sao rồi, Hoàng Ly có đỡ hơn chút nào không?”

Nàng lo lắng trong nhà, có nhiều chuyện muốn hỏi hấn nhưng trước mặt mọi người không tiện hỏi, nên hỏi Hoàng Ly bệnh ra sao, bàn tay lặng lẽ chạm vào cánh tay hấn.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh cũng khẩn trương hỏi.

Lâm Xuân vội nói: “Hoàng Ly tốt hơn nhiều. Hết sốt rồi.”

Dứt lời, đỡ gùi trên vai Đỗ Quyên xuống đặt trên lưng mình.

Tiếp đó hấn đi tới chào hỏi Nhậm Tam Hòa và đám người Tứ đường thúc.

Cửu Nhi đi ở bên cạnh hấn, nhỏ giọng hỏi: “Cái kia... Không nào loạn?”

Lâm Xuân ho khan một tiếng, nói: “Không nào loạn.”

Trên đường về thôn, hấn nhanh chóng tới gần Đỗ Quyên, bên tai nàng nói: “Không sao. Cha ngươi rất lợi hại.”

Đỗ Quyên nghe, không thể tin được.

Nếu nói tiểu thư tỷ Hoàng Tước Nhi trong lúc nguy cấp phát cứu, nàng rất có khả năng.

Tiểu muội Hoàng Ly cũng không phải đèn cạn dầu, ép bức nàng có thể liều mạng.

Về phần Lão Thực cha, lợi hại hơn nữa thì có thể lợi hại cỡ nào chứ?

Nàng quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nghĩ không ra vậy thì đừng nghĩ, cũng đừng hỏi khó. Mau về nhà là biết.

Về đến nhà, Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi nhìn thấy Phùng Thị và Đỗ Quyên, mừng rỡ ra đón hỗ trợ xách đồ vào, hỏi han ân cần.

Phùng Thị không nói chuyện, chạy thẳng vào phòng xem Hoàng Ly.

Nhìn thấy nương và nhị tử, đầu tiên Hoàng Ly khóc lớn một hồi, kể lễ mọi ủy khuất, sau đó ngủ thật say. Bên cạnh đầu giường của nàng là một đồng lễ vật, ăn có, mặc có, chơi có, nhắc tay là có thể đựng tới.

Đỗ Quyên thấy nàng ngủ nhanh như vậy, cũng yên tâm.

Tuy bệnh nhưng chỉ cần an tâm ngủ nghỉ sẽ mau lành thôi.

Theo như triệu chứng, bệnh của nàng hoàn toàn là do bận tâm sốt ruột gây nên.

Đỗ Quyên nghe Hoàng Tước Nhi nói tỉ mỉ chuyện xảy qua, vừa áy náy vừa cảm động.

Phùng Thị đợi tiểu khuê nữ ngủ, liền gọi Hoàng Lão Thực đi bên ngoài, sầm mặt muốn phát tác.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản nói: “Nương, ta cảm thấy cha làm không sai. Chẳng lẽ người muốn cho gia gia cùng nãi nãi chọn người cho tử tử?”

Phùng Thị không lên tiếng.

So sánh với gia đình cha mẹ chồng chon, Lâm gia tương đối dễ làm cho nàng tiếp nhận hơn.

Hoàng Lão Thực cười làm lành nói: “Nương Tước Nhi, là ta luyện tiệc gả khuê nữ đến nơi xa. Hạ Sinh, đứa trẻ này không sai. Tước Nhi hứa cho hấn, chúng ta có thể thường nhìn thấy khuê nữ, không tốt sao?”

Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh về nhà bỏ lại hành lý, cũng chạy tới.

Đỗ Quyên nghiêm trang đối với Phùng Thị nói: “Nương, gia gia nãi nãi nháo thành như vậy, người không nên trách cha. Nương quên ông ngoại phân phó thế nào sao? Việc này nương không cần xen mồm, để tử muội chúng ta và cha nói chuyện với gia gia nãi nãi.”

Nói xong chuyển hướng về Phùng Minh Anh nói: “Tiểu di, người canh chừng nương ta.”

Phùng Minh Anh vội vàng gật đầu.

Giờ khắc này, Đỗ Quyên như một người lớn, khẩu khí nói chuyện rắn rỏi không cho phép nghi ngờ.

Trước kia tuy nàng hiểu chuyện, nhưng vì còn nhỏ, có việc đều dựa vào làm nũng ăn vạ, quán quít làm cha mẹ thuận theo. Nhưng hôm nay ra tư thế này, tựa như là đương gia chủ trì gia sự.

Hoàng Tước Nhi thì không cần phải nói. Đỗ Quyên vừa trở về, nàng liền có chỗ dựa tinh thần.

Hoàng Lão Thực cũng như trút được gánh nặng, cảm thấy trong lòng không khó chịu và sâu muộn như trước.

Lập tức, Đỗ Quyên dặn dò mọi người, vẻ mặt hết sức thông dong như không hề lo lắng phiền toái sắp tới.

Nhậm Tam Hòa ở một bên lảng lạng nhìn nàng, cũng không có ý tứ ra mặt.

Thậm chí sau khi Đỗ Quyên nói xong, hắn còn nói một câu “Không sao hả? Không sao thì chúng ta về nhà!”, vợ vã muốn “tan họp” rời đi.

Đỗ Quyên buồn cười nói: “Không sao.”

Hoàng Tước Nhi vội giữ lại nói: “Ăn cơm rồi đi. Ta đã chuẩn bị sẵn.”

Nàng cũng đoán chắc là Đỗ Quyên bọn họ đêm nay sẽ trở về, bởi vậy nấu thêm đồ ăn.

Vì thế, vợ chồng Nhậm Tam Hòa ở lại ăn cơm. Sau đó giải tán, ai nấy tự mình thu thập nghỉ tạm.

Suốt đêm không nói chuyện, sáng ngày hôm sau, cả nhà đang ăn cơm, đã thanh âm Hoàng đại nương bên ngoài truyền đến.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi liếc nhau, thầm nghĩ “Tới rồi”.

Hoàng lão cha mấy ngày hôm trước bởi cùng nhi tử bực bội đến ngã bệnh, nhưng chủ yếu vì tranh một hơi nên cố gắng gượng trở lại.

Thân thể yếu rất nhiều, hắn cũng không cùng nhi tử náo loạn.

Đợi con dâu cả trở về, giáp mặt sẽ tính sổ hết một lượt.

Điểm tâm xong, hắn chống quai trượng, kéo thân thể còn bệnh, mang theo con trai và con dâu út, khuê nữ, lại để cho bà già kéo theo hai gia đình thúc thúc, còn có Lâm lý chính, trùng trùng điệp điệp tới nhà đại nhi tử.

Lâm lý chính muốn mặc kệ, nhưng việc này liên lụy đến nhà cháu mình, đành phải tới.

Hoàng Lão Thực thấy trận này, cuống quýt mời mọi người vào phòng, đi tới đỡ Hoàng lão cha, lúng túng nói: “Cha, người đây là... Muốn làm cái gì?”

Hoàng lão cha không để ý tới hắn, trước hết để hai thúc thúc và Lâm lý chính ngồi ghé trên, những người khác ai nấy tự ngồi, hoặc ngồi lên băng ghé tỳ muội Đỗ Quyên bung tới.

Hắn mới đi đến giữa nhà chính, nói với Hoàng Lão Thực: “Lão Thực, cha hôm nay thỉnh nhiều người đến đây, muốn cầu người một sự kiện: cha sinh ba chị em các người, nay các người đều có trai có gái, cháu người lại có tiền

đò, cha muốn đích thân kết thân, đem Tước Nhi làm con dâu tử tử người. Nhưng người đem Tước Nhi hứa cho cách vách. Hôm nay cha trước mặt mọi người, cầu người lui thân đi.”

Nói xong, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Hoàng Lão Thực.

Người trong phòng một trận kinh hô, 2 lão thái gia Hoàng gia vội kêu “Người đây là làm cái gì? Mau đỡ hấn.”

Đầu óc Hoàng Lão Thực nhất thời hôn mê, cũng quỳ xuống với cha, hoảng hốt nói: “Cha, người như vậy, nhi tử... Nhi tử chịu không nổi oa!”

Phùng Thị cả kinh sắc mặt trắng bệch, cũng tiến lên phía trước nói: “Cha...”

Một lời chưa xong đã nghe Hoàng đại nương mắng: “Người, phụ nữ đáng chết này, đều do người làm ra chuyện tốt! Người rút đầu lại trốn về nhà mẹ đẻ, để cho cha con bọn họ liều mạng...”

“Đại nương cần phân rõ phải trái. Việc này có quan hệ gì với tử tử ta? Tử tử đã đem Tước Nhi hứa cho con trai nhị ca ta, nàng còn muốn tính sổ với tử tử phu kìa!”

Là Phùng Minh Anh chạy tới, đúng lúc chặn đứng Hoàng đại nương.

Hoàng đại nương nghe xong hai mắt bốc hỏa, vỗ tay nói: “Năm mơ! Cháu gái Hoàng gia ra, dù ở nhà làm gái lẽ thì cũng không gả cho nhi tử Phùng gia.”

Phùng Minh Anh cười lạnh nói: “Người không bằng lòng thì nói sau. Việc này ai cũng thấy là không quan hệ với tử tử ta, nhưng người dứt khoát oán trách tử tử ta. Tử tử ta hiếu thuận, người không nhớ lấy một chuyện. Lúc không vừa ý, người liền lấy năng xả giận. Ở thôn Thanh Tuyền này người là một bà bà xảo quyệt ác độc nhất!”

Hoàng đại nương bị năng nói tức giận không thốt ra lời.

Phượng Cô hôm nay cũng tới, không như trước kia không quan tâm đến ngoại vật.

Nàng cũng cười lạnh nói: “Thật là lạ! Đều là chị em dâu, cùng một bà bà, ta chưa từng thấy bà bà xảo quyệt đâu. Chính mình xảo quyệt, còn đổ oan bà bà không tốt.”

Phùng Minh Anh khẽ cười nói: “Sao có thể giống như người chứ, kẻ hai mặt! Đem cha mẹ chồng sai sử như trâu, tiện nghi đều chiếm hết, sau lưng còn châm ngòi ly gián, nói ca ca tẩu tử không tốt, đổ cha mẹ chồng buộc đại nhi tử đem đồ tới nhà mình. Ăn đồ của người ta còn mắng người. “Bạch nhãn lang” chính là người, phụ nữ không biết xấu hổ!”

Phượng Cô chưa từng bị người mắng qua như vậy, còn trước mặt bao người nữa, tức giận đến ngã ngửa.

Bọn người Lâm lý chính chặc lưỡi, đây mới là khuê nữ Phùng Trường Thuận, học được địch truyền của hấn; hơn nữa còn có đặc sắc riêng của mình: rõ ràng mỗi một câu sắc bén như dao, mà nàng cười dài ôn nhu nói ra, nghe rất êm tai. Không chú ý là không biết nàng đang mắng người.

Hoàng đại nương thấy tiểu con dâu cũng ăn mệt, mắng loạn lên.

Lâm lý chính “ba” đập bàn, quát: “Chúng ta đều rất bận rộn, không rảnh nghe các người cãi nhau. Có việc thì nói mau!”, rồi nhìn xuống cha con Hoàng gia đang quỳ đơai đất.

Phùng Minh Anh kéo Phùng Thị nói: “Đại tỹ, việc này không quan hệ với người. Tỹ phu là chủ gia đình, để cho hấn làm chủ đi.” rồi kéo nàng về phòng.

Gia gia quỳ xuống, ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng giật mình, lại bị Đỗ Quyên kéo lại.

Nàng nghĩ thầm người thích quỳ thì quỳ đi.

Bởi vậy cùng Hoàng Tước Nhi ở một bên nhìn, không tiến lên đỡ gia gia, không tiến lên đỡ cha, cũng không khuyên giải an ủi, tựa như xem chuyện của người ngoài.

Mọi người đều yên tĩnh, đều nhìn cha con Hoàng lão cha.

Hoàng lão cha lặp lại lời khẩn cầu vừa rồi một lần nữa với đại nhi tử.

Hoàng Lão Thực khóc nói: “Cha, không thể a! Cha, không thể a!”

Hấn chỉ biết khóc nhưng không gật đầu đáp ứng.

Đỗ Quyên phát hiện, Lão Thực cha chính là khắc tinh của gia gia nãi nãi. Hấn ngu dốt, trước nay không nghĩ sâu, sử dụng những thủ đoạn này với hấn, nhất định bị tức hộc máu.

Hoàng lão cha quả thật tức giận muốn hộc máu.

Hấn không để ý thể diện, dùng sức đập đầu.

Hoàng đại nương thấy vậy cũng khóc, mắng: “Nghịch chương! Lão Đại, người là súc sinh! Đồ bất hiếu! Đồ Quyên, người chỉ nhìn cha người phạm hấn?”

Bị điểm danh, Đỗ Quyên bĩu môi, đi lên phía trước, nghiêm túc nói: “Bất kể là ai đều không thể bất hiếu. Bất hiếu sẽ bị thiên lôi đánh!”

Hoàng đại nương mừng rỡ, vội vàng nói: “Vậy người còn không khuyên người cha đáp ứng?”

Đỗ Quyên nói: “Gấp cái gì. Gia gia, nãi nãi, ta muốn hỏi một câu: tại sao các người nhất định bắt cha ta từ hôn? Tại sao nhất định gả tỹ ta cho nhi tử đại cô?”

Nàng nhìn về phía thiếu niên bên cạnh Hoàng Chiêu Đệ, hấn đang nóng bỏng nhìn nàng.

Từ khi Diêu Kim Quý thấy Đỗ Quyên, lập tức ngây người nhìn. Bây giờ hấn mới hiểu được bày trí trong căn phòng là từ tâm tư lung linh của ai. Hấn nhớ tới lời ông ngoại nói, nhất thời kích động không thôi.

Đỗ Quyên không biến sắc đảo qua hấn, trong lòng xác định hấn là cái gỏi thêu hoa.

Tối qua nàng đã nghe Hoàng Tước Nhi nói người biểu ca này ngủ trên giường của các nàng. Thiếu niên này đã lớn như vậy, ở nhà có giường khác mà vẫn chọn ngủ trên giường tử muội các nàng, lại không giống như nãi nãi vì sĩ diện mới bắt nàng nhường giường; Hấn hiểu được tình yêu nam nữ, trong lòng nàng chán ghét vạn phần.

Hoàng đại nương nói: “Đương nhiên là thân càng thêm thân.”

Hoàng lão cha dứt khoát nói: “Ta nhìn trúng Kim Quý!”

Còn một câu chưa nói, chính là chướng mắt Hạ Sinh Lâm gia.

Đỗ Quyên cười nói: “Gia gia! Gia gia sinh cha, cha sinh chúng ta, tương lai chúng ta cũng sẽ sinh con, con cháu như vậy truyền xuống, vô cùng vô tận. Hiếu thuận không phải của riêng ai. Hiện tại gia gia con cháu đầy đàn, hưởng thụ hiếu thuận của con cháu, cảm thấy cha không từ hôn chính là bất hiếu. Vậy gia gia nghĩ qua chưa: đợi khi 2 chân gia gia duỗi ra, thẳng về cõi tiên, tương lai cha ta dựa vào ai?”

Hoàng lão cha nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, hừ lạnh nói: “Cha ngươi không có con trai, còn có cháu mà!”

Chương 155

Quý A....

Đỗ Quyên hì hì cười nói: “A! Còn có thể trông cậy vào sao? Chúng ta còn ở đây mà cha mẹ, chị em ruột còn khi dễ hấn như vậy, quỳ xuống ép buộc hấn, tương lai còn có thể trông cậy vào cháu? Không phải cháu còn xa thêm một tầng. Nhi tử đại cô cưới ai cũng là cưới, cha ta đem khuê nữ gả xa, không ai ở gần. Gia gia làm gì mà ép nhi tử mình như vậy, không cho hấn đường lui?”

Cháu gái nói mình như vậy, Hoàng lão cha tức giận đến ngực đau, gần như quỳ không vững.

Hoàng đại nương xông lại, lớn tiếng mắng: “Ngươi, con nha đầu chết tiết này! Ngươi dám nói chuyện với gia gia như vậy? Ngươi, cái đồ có cha nuôi mà không có mẹ dạy...”

“Nãi nãi !” Đỗ Quyên gào to một tiếng , “Nãi nãi, đừng có chuyện gì cúng đồ lên nương ta!”

Hoàng đại nương cả giận nói: “Chính là nàng dạy hư các ngươi!”

Đỗ Quyên châm chọc nói: “Đúng a, nương ta ngàn không nên vạn không nên dạy chúng ta có món gì ngon đều hiếu kính gia gia nãi nãi. Diêm ấy người cả thôn đều biết.”

Cháu gái nói như tự nhủ, Hoàng đại nương tức giận phát run.

Hoàng lão cha hướng bà già quát: “Cút đi!”

Hết Hoàng đại nương lui xong, mới đối với Đỗ Quyên nói: “Ngươi thật hiếu thuận! Vậy thì gia gia không thể bức cha ngươi, cũng không cần hấn từ hôn” hấn nhìn chăm chăm Đỗ Quyên lạnh giọng nói “Để đại tỷ ngươi gả gần, tương lai chiếu cố cha mẹ ngươi, đem ngươi hứa cho Kim Quý biểu ca ngươi. Cứ quyết định như vậy!”

Đây là bọn họ thương nghị hai ngày qua: trước bức Hoàng Tước Nhi từ hôn, đã liệu định đại nhi tử khẳng định không đáp ứng, vậy bọn họ nhân cơ hội đem Đỗ Quyên hứa cho Kim Quý, Hoàng Lão Thực không thể cự tuyệt.

Hoàng đại nương nói với khuê nữ, Đỗ Quyên còn thông minh hơn Hoàng Tước Nhi, bộ dạng cũng tốt, mẹ con Hoàng Chiêu Đệ đáp ứng.

Hoàng Tước Nhi há hốc mồm, gấp giọng nói: “Không được! Muội muội còn nhỏ!”

Diêu Kim Quý hạnh phúc cười.

Hắn cảm thấy Đỗ Quyên nhất định sẽ đáp ứng, vừa rồi nàng còn nhìn mình nữa.

Hoàng Chiêu Đệ cũng nghĩ như vậy.

Lâm lý chính không ngờ Hoàng lão cha chờ cơ hội này, nhất thời ngó ra.

Đây là đánh vào mặt Lâm gia!

Ai chẳng biết chuyện định thân khi còn nhỏ của Đỗ Quyên và Lâm Xuân, tuy chưa chính thức nhưng đã có ước định. Nay Hoàng lão cha không đề cập tới một câu, liền đem Đỗ Quyên hứa cho người, rõ ràng cùng Lâm gia xé rách mặt.

Lão già này bị thất tâm điên, không để lý chính hắn trong mắt?

Hai mắt Lâm lý chính híp lại, bắn ra tia sáng lạnh hiem thấy.

Đỗ Quyên cũng không phần nộ, giữ chặt Hoàng Tước Nhi, mỉm cười như cũ hỏi: “Vẫn là câu nói kia, vì sao? Vì sao nhất định phải cùng biểu ca nhà Đại cô kết thân?”

Hoàng lão cha như cũ dứt khoát nói: “Ta nhìn trúng Kim Quý, muốn thân càng thêm thân!”

Rồi chỉ vào Diêu Kim Quý, nói: “Diện mạo, nhân phẩm, còn đang đọc sách ở tư thực, tương lai thi đậu tú tài, Trạng Nguyên không phải là không có khả năng. Nếu ngươi không phải cháu gái Hoàng gia ta, chuyện tốt này còn chưa tới phiên ngươi đâu.”

Đỗ Quyên nghi ngờ nói: “Muôn thân càng thêm thân, trừ bỏ tử tử, Hoàng gia cũng không phải chỉ có một mình ta là khuê nữ. Hay là biểu ca bị bệnh nan y, sống không lâu nên đưa ta đi xung hỉ, đẩy vào hố lửa?”

Hoàng Lão Thực cực kỳ hoảng sợ, vội vàng đứng lên nói: “Không thể a, cha!”

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương tức điên rồi, trăm miệng một lời kêu lên: “Nói bừa!”

Hoàng Chiêu Đệ cũng vội vàng giải thích: “Thân mình xương cốt Kim Quý ca người rất tốt, không có chút tật xấu nào.” Nói xong còn đẩy nhi tử về phía trước, kêu Đỗ Quyên và mọi người nhìn.

Đỗ Quyên mới lười xem, tiếp tục nói: “Nếu không bệnh không tai, sao phải nhất định khuê nữ nhà chúng ta? Nếu là hố lửa, không đạo lý đây khuê nữ cha ta xuống; Nếu là chuyện tốt, chúng ta cũng không chiếm tiện nghi này, nhường cho người bên ngoài đi. Ta mới 9 tuổi đã đem ta hứa người, quá kỳ quái rồi. Sao gia gia không đem Đại Nữ tử tử hứa cho nhi tử đại cô, tuổi tác bọn họ vừa xứng. Chẳng lẽ cái này không phải thân càng thêm thân?”

Phượng Cô bị vạch trần vết sẹo trong lòng lần nữa, vẫn là trước mặt nhiều người, trong lòng cực hận, cười lạnh nói: “Kim Quý chỉ thích tởm mọi các người thôi. Đại Nữu tởm tởm các người thật thà, không bằng tởm mọi các người bộ dạng tốt, biết câu người...”

“Tiểu thâm!” Đỗ Quyên không thể so với Hoàng Tước Nhi, không chờ nàng nói xong đã lớn tiếng quát, “Tiểu thâm nói chuyện nên chừa chút khẩu đức, ca ca tởm tởm và Tiểu Thuận đệ đệ đang nghe đó. Nuôi mà không dạy dỗ, là lỗi cha mẹ. Người vu tội cháu gái như vậy, là muốn bọn hấn học theo người?”

Nói xong, ánh mắt chuyển về Hoàng lão Nhi, chất vấn: “Tiểu thúc, người ngay cả vợ cũng không biết quản?”

Tiếp đó lại xoay người đối mặt với Hoàng đại nương nói: “Đây chính là con dâu tốt của người! Còn Cây Lê Câu, nhà Đại cô, còn có cái gì Thạch Phiến, còn không do các người chiêu tới cửa, ngược lại bây giờ mắng tởm mọi chúng ta? Đây chính là chú thím ruột, ông bà nội của chúng ta đó, rất tốt! !”

Mọi người đều ngơ ngẩn, không phải vì ngôn từ chính nghĩa của nàng, mà vì khẩu khí của nàng. Có văn bối nào dám nói chuyện với trưởng bối như vậy?

Răn dạy trưởng bối đến cỡ này, ngay cả Gia Gia nãi nãi đều kéo vào.

Lâm lý chính nhú mày, muốn nhắc nhở Đỗ Quyên, lại không có người truyền lời.

Hoàng lão cha bỗng nhiên ha hả cười.

Đỗ Quyên càng vô lễ, càng bất hiểu, hấn càng vui vẻ. Trước đây hấn không có biện pháp với đứa cháu gái này, chỉ một cái “Chó cắn con nhím, không có chỗ hạ miệng”, hiện tại tốt lắm.

Hấn uy nghiêm nói: “Quản người nói như thế nào, gia gia định cho người, người đáp ứng thì đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng! Chỉ cần người là cháu gái Hoàng gia thì phải nghe lời gia gia nãi nãi nói.”

Về mặt đặc ý cực kỳ, thư sướng cực kỳ.

Rồi hướng về phía mọi người ngồi phía trên nói: “Ta cố ý đem Kim Quý đến đây, chính là muốn mọi người nhìn xem có phải tìm mối hôn sự tốt cho cháu gái hay không? Kim Quý là cháu ngoại ta, không phải là ta lung tung tìm người khác. Các người mọi người nói đi, điều này ta cũng làm sai rồi? Hừ, chúng ta làm cha mẹ phí tâm tư, đầu như kẻ bất hiểu dạy khuê nữ đối nghịch gia gia nãi nãi, còn bịa đặt nói chúng ta không có hảo tâm!”

Mọi người nhìn về phía Diêu Kim Quý, không thể không nói, so với trẻ trong núp, hấn thân mật hơn, hình tượng nhã nhặn.

Không chỉ phẩm tướng tốt, người ta còn là ngoại sanh Hoàng Lão Thực.

Ở mặt ngoài, việc này chọn không ra nửa điểm sai lầm, mọi người liền đứng về phía Hoàng lão cha.

Đỗ Quyên không bằng lòng cũng không tốt, cho nên Hoàng Lão Thực và Hoàng Tước Nhi gấp đến đau bụng.

Trong phòng, Phùng Minh Anh và Phùng Thị đều ngóng ra cửa xem bên ngoài. Nếu không nhờ Phùng Minh Anh kéo lại, Phùng Thị muốn lao tới đại náo.

Ngoài phòng, đám người Lâm Đại Đầu cũng đang nghe. Nghe lời này thì gấp ghê gớm.

Lập tức, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, người người đều nhìn về phía Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cũng không sinh khí, khẽ cười nói: “Việc hôn nhân của ta gia gia cũng không tư cách làm chủ, Ngự nương nương có sắp xếp rồi. Lại nói —” nàng bỗng nhiên thở dài, buồn bã nói —— “Ta cũng không phải cháu gái của ngươi.”

Lời vừa nói ra, toàn trường ngạc nhiên, chỉ có sắc mặt Phùng Thị trắng bệch, lung lay sắp đổ.

Hoàng lão cha kinh ngạc nói: “Ngươi nói cái gì?”

Hoàng Lão Thực bị dọa sợ, vội vàng hô: “Đỗ Quyên!”

Hắn cho rằng Đỗ Quyên muốn rời đi Hoàng gia. Lúc trước tỷ muội các nàng đã nói là nếu hắn đáp ứng yêu cầu của gia gia, tỷ muội các nàng sẽ trốn vào núi.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới cái gì, lập tức chuyển hướng về Hoàng lão cha nói: “Cha, Đỗ Quyên là khuê nữ của ta. Ta đã phân ra sống một mình, việc hôn nhân của khuê nữ ta, ta tự mình làm chủ. Ta không đáp ứng cửa thân này!”

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nhìn Lão Thực cha vui mừng cười.

Hoàng lão cha trợn mắt nhìn nhi tử nói: “Ngươi dám! Lão tử đánh chết ngươi!”

Hoàng Lão Thực lại cười, nói: “Cha, dù là đánh chết ta, ta cũng không đáp ứng.”

Đem lực chú ý của cha dẫn đến trên người mình, hắn hết sức cao hứng.

Hắn cảm thấy, cha hắn sẽ không làm gì hắn. Nhiều lần đánh hắn vài cái, hắn chạy đi là vô sự. Mấy ngày hôm trước hắn làm như vậy, hiệu quả rất tốt. Bởi vậy, hắn hùng tráng phọt ra một câu, có chút ý xấu.

Hoàng lão cha bị đại nhi tử chóc tức muốn gào thét.

Đỗ Quyên nhìn cha mình buồn cười.

Nhưng là, nàng không thể để Lão Thực cha đứng mũi chịu xào, như vậy không giải quyết được vấn đề.

Vì thế thu lại tươi cười, nghiêm nghị quét nhìn toàn trường một lần, sau đó kéo Hoàng Tước Nhi đến bên người, từng câu từng chữ đối với Hoàng lão cha nói: “Ta và tỷ tỷ không phải là cháu gái của ngươi. Bảy năm trước, 2 cháu gái của ngươi đã chết rồi. Bị nãi nãi đuổi xuống sông chết đuối ...”

“A “

Một tiếng thét chói tai kinh khủng truyền đến.

Mọi người nghe lông tơ dựng đứng, lại bị thanh âm này dọa, toát mồ hôi lạnh.

Theo tiếng kêu nhìn lại, thì ra là Hoàng Chiêu Đệ.

Nàng là người nhất gan, bị Đỗ Quyên nói sợ tới mức cả người như nhũn ra, nhìn nàng và Hoàng Tước Nhi giống như thấy quỷ.

Hoàng đại nương cũng thét to: “Các ngươi... Các ngươi là cái gì? Các ngươi, các ngươi muốn làm gì?”

Nàng cũng bị dọa sợ, tay chân run rẩy.

Hãy nói đi, chuyện năm ấy cũng quá kỳ quái: 2 đứa cháu gái rơi xuống sông một lúc lâu như vậy, còn chưa bị chết đuối, còn được người tìm về, còn nói được phải Ngư nương nương. Lúc ấy nàng đã hoài nghi việc này, nhưng nhìn thấy 2 cháu gái khỏe khoắn vui vẻ, lại nghĩ không ra nguyên do.

Thì ra... thì ra cháu gái đã sớm chết!

Còn 2 đứa này là

Nàng không dám nghĩ tiếp, nhưng ý niệm kia tự động hiện lên ở trong đầu.

Nàng không chịu nổi, thân mình mềm mềm, ngồi dưới đất.

“Quý a “

Hoàng Chiêu Đệ lần nữa hét lên một tiếng, nhào vào trong ngực Diêu Kim Quý, liềm mạng ôm hân.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhi cũng hoảng sợ nhìn Đỗ Quyên. Phương Cô giữ chặt cánh tay Hoàng lão Nhi, cũng kinh sợ không thôi.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị lại tròn tròn mắt.

Khi phản ứng được, hai người không hẹn mà cùng chạy tới ôm lấy Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, khàn giọng kêu khóc nói: “Khuê nữ “

Bọn họ không sợ quỷ, lại sợ 2 khuê nữ thật là quỷ. Hôm nay, trước mặt mọi người nói hết ra, sau đó sẽ phải rời bọn họ đi.

Không đi thì làm thế nào đây?

Người không thể sống chung với quỷ.

Thân mình Hoàng Tước Nhi cứng ngắc, bởi không biết Đỗ Quyên muốn làm cái gì, không biết nói như thế nào.

Đỗ Quyên còn chưa nói hết, không ngờ xuất hiện hiệu quả này.

Nàng thấy mọi người đều sợ hãi nhìn tỷ muội các nàng, Lâm lý chính cũng không ngoại lệ. Nàng sững sốt một hồi, không nhin được cười rộ lên, cười đến gặp cả người.

Ngay cả người ái mộ nàng, Diêu Kim Quý, cũng hoảng sợ: hấn bị tươi cười của Đỗ Quyên làm hoa mắt, cảm thấy nàng đẹp được không giống người, nữ tử nhân gian không có khả năng sinh động như vậy, nếu là quỷ quái hóa thân thì có lý.

Ngoài phòng, Cửu Nhi “cáp” một tiếng muốn cười to, Lâm Xuân vội vàng đưa tay che miệng của hấn, kéo hấn chạy đến tường viện trước mặt ngồi xuống cười.

Đây là vì không để cho người ở bên trong nghe.

Bọn họ sẽ không tin Đỗ Quyên là quỷ đâu.

Thấy dọa được Hoàng đại nương và Hoàng Chiêu Đệ, bọn họ thập phần thỏa mãn, bởi vậy không muốn người khác nghe bọn họ cười, muốn dọa thêm các nàng một hồi.

Hạ Sinh lại không cười, mà mắng: “Mẹ ngươi mới là quỷ đó!”

Các nhi tử như vậy, tuy vợ chồng Lâm Đại Đầu cũng nghi hoặc, nhưng không kinh ngạc như người ở trong phòng, biết bọn họ khẳng định là nghĩ khác.

Trong phòng, Đỗ Quyên cười một trận, mới chế nhạo đối với Hoàng lão cha nói: “Chúng ta không phải là quỷ. Nhưng tính rõ ra, cháu gái hai người quả thật đã bị chết đuối, bị nãi nãi các nàng đuối xuống sông chết đuối. Nếu không phải lý chính gia gia kiên trì không buông tay, kêu người trong thôn tìm suốt đêm, ta và tỷ tỷ còn mạng trở về sao? Cuối cùng tìm được chúng ta cũng là người Lâm gia và tiểu dượng. Cho nên nói, cháu gái gia gia đã sớm chết.”

Mọi người mới chột hiệu ra.

Phục hồi lại, Hoàng đại nương tức giận đến bén giộng hô: “Ta cố ý sao? Là tự các ngươi chạy trốn té xuống sông, sao còn trách ta!”

Hoàng Tước Nhi đã rõ ý tứ của Đỗ Quyên, nói với Hoàng đại nương: “Có phải cố ý hay không cũng không quan trọng, dù sao chúng ta là bị nãi nãi đuối xuống sông.”

Đỗ Quyên nói: “Tiểu Bảo ca ca đẩy ta xuống sông, nãi nãi không mắng hấn, còn đánh đại tỷ, còn đánh ta. Chúng ta chạy, lại rượt theo. Cái này còn không phải là lỗi của nãi nãi?”

Hoàng lão Nhị quát: “Đỗ Quyên, sao ngươi nói chuyện với nãi nãi như vậy? Các ngươi chết sao? Bây giờ không phải là tốt lành đứng ở đây!”